

(Oversættelse.)

Bilag 3.

DET INTERNATIONALE ARBEJDSBUREAU.

*Genève, den 7. August 1931.**Hr. Direktør.*

I Skrivelse af 9. Juli, ankommen til det internationale Arbejdsbureau den 14. Juli, har De udbedt Dem nærmere Oplysninger om Rækkevidden af Stk. 3 i Artikel 1 i Konventionen angaaende Vægtangivelse paa tungt Stykgods, der transporteres med Skib, vedtaget af den 12. internationale Arbejdskonference (1929).

Som Svar paa denne Skrivelse maa jeg først gøre Dem opmærksom paa, at Fredstraktaterne ikke har givet det internationale Arbejdsbureau nogen særlig Myndighed til at fortolke Teksten i de Konventioner, der vedtages af Konferencen. Bureauet er ikke destomindre til enhver Tid til Disposition for Regeringerne med Hensyn til at give dem de Oplysninger, som det besidder i de forberedende Arbejder og de Diskussioner, som er gaaet forud for Vedtagelsen af disse Tekster. Det er derfor med dette Forbehold, at jeg tillader mig at fremkomme med følgende Bemærkninger med Hensyn til det Spørgsmaal, De har stillet mig.

Efter Udtrykkene i Stk. 3 i Artikel 1 i den omhandlede Konvention paahviler Forpligtelsen til at paase, at Vægten er angivet paa Stykgods eller Genstande, der vejer 1 000 kg eller derover, og som beror indenfor Grænserne af den Stats Territorium, der har ratificeret Konventionen, og som er bestemt til at transporteres søværts eller ad indre sejlbare Vandveje, »kun Regeringen i det Land, hvorfra Stykgodset eller Genstanden bliver ekspederet, med Udelukkelse af Regeringen i ethvert andet Land, som dette Stykgods passerer for at naa til Bestemmelsesstedet.«

Det fremgaar klart af denne Bestemmelse, ligesom af de Diskussioner, der har fundet Sted herom paa Konferencen i 1929, at Forpligtelsen til at paase, at Vægten er angivet paa det Stykgods eller de Genstande, der omfattes af Konventionen, kun paahviler Regeringen i den Stat, hvorfra Stykgodset eller Genstanden bliver ekspederet med Udelukkelse af Regeringen i Transitstaterne.

I Betragtning af, at Konventionen kun omfatter Stykgods eller Genstande, som er bestemt til at transporteres søværts eller ad indre sejlbare Vandveje, er Regeringen i den Stat, hvorfra Stykgodset eller Genstanden bliver ekspederet, imidlertid kun i Stand til at opfylde denne Forpligtelse, hvis det endelige Bestemmelsessted for Stykgodset eller Genstanden — og i Særdeleshed den Omstændighed, at det skal transporteres søværts eller ad sejlbar Vej — kendes i Ekspeditionsejeblikket. Spørgsmaalet om, hvem der er Ekspeditør i Konventionens Forstand, kan altsaa være tvivlsomt i visse Tilfælde, og 2 Tilfælde maa nærmere betragtes:

- 1) Ekspeditøren kender det endelige Bestemmelsessted for Godset og ved, at det skal transporteres ad Vandvejen.
- 2) Ekspeditøren kender kun det første Bestemmelsessted for Godset, og dette omfatter ikke Transport ad Vandvejen.

I det første Tilfælde er det givet, at Ansvaret med Hensyn til at paase Vægtangivelsen paahviler Regeringen i Ekspeditionslandet. Saaledes kan der, som De selv anfører, ikke være nogen Tvivl om, at naar et Stykgods bliver ekspederet paa et enkelt Fragtbrev, som dækker hele Transporten fra det første Ekspeditionssted indtil den endelige Bestemmelsehavn, paahviler Forpligtelsen til at angive Vægten paa dette Stykgods Ekspeditøren. Hvis dette Stykgods passerer eller midlertidig oplægges i en Frihavn, f. Eks. Københavns Frihavn, har denne Havns Autoriteter ikke nogen som helst Forpligtelse med Hensyn til Stykgodset, idet Transitlandets Ansvar er formelt udelukket ved Konventionen.